

ΣΕΝΑ ΤΡΙΤΗ

Άρμένης και Μούστρουχος.

ΑΡΜΕΝΗΣ

Σφούγγιξε τὰ παπούτσα μου, σιάξ' το τὸ τζαμπουρλί μου,
γιὰ νὰ μὲ δῆ νὰ μὲ ρεχτῆ τούτ' ἢ ἀγαφτική μου.

ΜΟΥΣΤΡΟΥΧΟΣ

250 Ποιὰ σου παπούτσα; τσι φελλοὺς φορεῖς τσι νυχτικούς σου.
Τούτ' ἢ ἀγάπη, σὰν θωρῶ, ἐπῆρε τον τὸ νοῦ σου!

ΑΡΜΕΝΗΣ

255 Γιά, τσι φελλοὺς φορῶ, νὰ ζῶ! Δὲν εἶν' πολὺ ἀνὲ σφάνω·
θαμάζομαι πῶς ἔχω νοῦ τσι βράκες μου καὶ βάνω.
Τοῦτος ὁ πόθος μοῦ κρατεῖ τὸ νοῦ διασκορπισμένο,
σὰν εἶναι τῶν ἀγαφτικῶν τὸ φυσικὸ δοσμένο.
260 Μὰ τοῦτο δὲν εἶν' τίβοτσι σιμὰ σὲ σφάλματ' ἄλλα
ὄπου μὲ κάνει ὄλημερνὶς καὶ κάνω πλιὸ μεγάλα:
σφάνω торνέσια ὄντε μετρῶ, σκαρτσούνια μου δὲ δένω,
σὰν ἀφορμάρης περπατῶ 'ς τσι στράτες πὸ πηγαίνω,
τὴν ἐμίλια ὄπου μιλῶ κα - πα - κι - στὰ τὴ βγάνω,
265 στὴν κεφαλή μου πὰ ξυστῶ, κι' ἐγὼ τ' ἀτζί μου πιάνω,
κι' ἐκεῖνο πού 'ναι πλιότερο, δὲν ἤμπορῶ νὰ φάγω,
μηδὲ στὴ σέκια δυὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα πάγω·
τὴ νύχτα ψίχα δὲν μπορῶ μιὰν ὥρα νὰ τὰ κλείσω
τὰ μάτια μου νὰ κοιμηθῶ· θαμάζομαι, νὰ ζήσω,
265 πῶς ζῶ σὲ τόση παιδομή. Τούτη τὴ νύχτα εἶχα
περίσσια ἀδέξια καὶ κακὴ· δὲν ἔλειψε μιὰ τρίχα

[269] νά 'βγω ὄχ τὸ νοῦ μου, κάτεχε, ὥστε νὰ ξημερώση,
νὰ δῶ ἀνισῶς κι' ἡ μάνα τση θέλει νὰ μοῦ τὴ δώση,
σὰ μοῦ 'ταξεν ὀψὲς ἀργά.

ΜΟΥΣΤΡΟΥΧΟΣ

[269] Ἄν τὰ 'χετε σιασμένα,
270 πῶς θές, πλερώνοντάς τηνε, νὰ μὴν τὴ δώση ἐσένα;
Ἀληθινὰ θαμάζομαι, τώρα στὰ γερατεία σου,
ὀπῶρεπε στὰ χέρια σου νὰ 'χης τὰ πατερμά σου,
ν' ἀφήσης τέτοια παιδομὴ νὰ πιάση τὸ κορμί σου,
δίχως νὰ βλέπης ποῦ μπορεῖ νὰ φτάξῃ ἡ δύναμή σου.

ΑΡΜΕΝΗΣ

275 Πότες ἐγίνης δάσκαλος, Μούστρουχε, κι' ἀρμηνεύεις;
Καὶ σώνει, ὄντες σ' ὀρίζουνε, γάιδαρε, νὰ δουλεύῃς
καὶ νὰ σωπᾶς. Πῶς μὲ κρατεῖς καὶ λὲς «στὰ γερατεία μου»;
Νὰ πὰ τὸ λάχη νὰ τὸ πῆς κι' ὀμπρὸς εἰς τὴν κερά μου,
νὰ τὸν πιστέψῃ ἀληθινὰ τὸ λόγο καὶ νὰ μάθῃ,
280 κι' ὕστερα, ἀπὸ τὸ στόμα σου νὰ μείνω 'γὼ στὰ πάθη.

ΜΟΥΣΤΡΟΥΧΟΣ

Μά τὴν ἀλήθεια, δὲ θωρεῖ τὰ γένια τὰ ψαρά σου,
δὲ σὲ θωρεῖ, ὄντες περπατεῖς, πῶς τρέμουσι τ' ἀτζιά σου;

ΑΡΜΕΝΗΣ

Μούστρουχε, μασκαρεύγεσαι· ἐγὼ, μὰ τὴν ἀλήθεια,
δὲν τ' ἀγαπῶ τοσοσταλὰ τοῦτα τὰ παραμύθια.
285 Δὲ μασκαρεύγομαι, ἀλλά, μὰ τὴν ἀλήθεια, λέγω
πῶς θὰ σὲ γδάρου οἱ πολτικὲς—γιαῦτος δίκια σὲ κλαίγω.

ΑΡΜΕΝΗΣ

[287] Σώπα τσι κουζουλάδες σου!

ΜΟΥΣΤΡΟΥΧΟΣ

[287] Ἦθελα νὰ γρικήσω
ἄν ἔναι κι' ἀγαπᾶς τηνε ἀπὸ καιρὸ περίσσο.

Λίνος Πολίτης (επιμ.), *Γεωργίου Χορτάτση Κατζούρμπος: κωμωδία*, κριτική έκδοση, σημειώσεις, γλωσσάριο [Κρητικόν Θέατρον, 1], Εταιρία Κρητικών Ιστορικών Μελετών, Ηράκλειο 1964.